

Моя драма

Петро Хмільний

Дотліває моя сигарета,
Вічний біль мене гнітить,
Ну чому, чому ти, дурепа,
Заставляєш мене так жити.

Я на світ дивлюся очами,
Що погасли давно уже,
Вже давно не сплю ночами,
В голові лиш отой сюжет.

Той сюжет, то є моя драма,
Мое горе та мій тягар,
Пам'ятаю, казала мама,
Що любов, то не є мій дар.

Але я собі думав інакше,
Міркував я над цим не раз,
Я тоді був трошки м'якше,
Не боліло так від образ.

Від образ, що мене гнітили,
Тільки пізно я то зрозумів,
Я мінявся, що було сили,
Був сліпим я від почуттів.

Ти на мене часто кричала,
Ображала не мало разів,
Краще б ти ще тоді пропала,
Щоб не чути тих твоїх слів.

Ту брехню, що мене місяцями,
Заганяла у пащі вовків,
Так повільно вони кусали,
Не лишаючи навіть слідів.

Ти була до мене жорстока,
Вимагала не бути слабким,

Ніби мавка ота кароока,
Лоскотала ціпком гидким.

Ти міняла мене як хотіла,
А сама не мінялась ніяк,
Ти надіями душу гріла,
І сварила за кожен косяк.

Річ наразі не про сигарети,
Про події звичайні, прості,
Над містами літали ракети,
Ну а ти хотіла букети, золоті.

Бо звичайних тобі було мало,
Не подобалось те, що даю,
Тільки грубшою ти ставала,
Тільки мучила душу мою.

Я давав тобі все, що можу,
Все що мав — ставало твоїм,
Тільки ти лиш корчила рожу,
Хоч твоїм був навіть мій дім.

Не казала, що мною пишалась,
Не казала, що любиш мене,
Наді мною ти просто знущалась,
Завжди слухала тільки себе.

Ти казала, що я не "мужчіна",
Що не бачиш майбутнього в нас,
В першу чергу я просто людина,
Котрій просто потрібен був час.

Ти зі мною завжди залишалась,
Хоч і мучила завжди мене,
Ну чому ми не тоді розстались,
Сподівався, мій біль мине.

Біль мене не минав ночами,
З кожним днем він тільки зростав,
Із закоханими тими очами,

Не побачив навіть ким я став.

Ти мені на балконі зрадила,
Хоч тоді я ще того не знав,
Ти при мені іншого звабила,
В ніч на свято, коли я спав.

Ти мені ні про що не сказала,
Ти брехала мені вже давно,
Ну чому, коли ти не кохала,
Ти занурилась в це лайно.

Чому далі мене руйнувала,
Ти не думала навіть на мить,
Про ті рани, що ти залишала,
Про то серце, що досі болить.

Вже погасла моя сигарета,
Вічний біль мене досі гнітить,
Хоч і в минулому ти вже, дурепа,
Та зі спогадами важко жить.

13.11.2023 Петро Хмільний